

Β'. Ἦδη ἔχει «νερώσει τὸ κρασί»

ΕΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΑΜΕ ἀρχικῶς τὴν ἀναφορὰ τοῦ π.Γ.Κ. ὡς **βαρύτατο ἀτόπημα**· ἐν τούτοις, εἶναι ἀληθές, ὅτι εἶχαν προηγηθῆ αὐτοῦ ἄλλοι τινές, οἱ ὁποῖοι μάλιστα ὑπερέβησαν αὐτὸν κατὰ πολὺ, ἐφ' ὅσον ἦσαν ἀναλυτικώτεροι καὶ τολμηρότεροι στὶς ἀπόψεις τους.

1. Ἀναφερόμεθα ἐνδεικτικῶς στοὺς ἐξῆς τέσσερις, τῆς τελευταίας περίπου δεκαετίας:

- α.** τὸν Ἀρχιμανδρίτη Βασίλειο Π. Μπακογιάννη (1996)·
- β.** τὸν Δημήτριο Θ. Κόκορη (1998)·
- γ.** τὸν Ἀλέξανδρο Σ. Κορακίδη (2004)·
- δ.** τὴν «Χριστιανικὴ Στέγη Καλαμάτας» (2005).

2. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἀντι-παλαιοημερολογίτης, ὁ π. Βασίλειος Μπακογιάννης (ἐφ' ἐξῆς: π.Β.Μ.), στὸ ὄντως περίεργο βιβλίο του: «Ὁ Χριστὸς ἦταν Ὁρθόδοξος»¹, ἀφιερώνει ἔνδεκα σελίδες στὸ θέμα: «Παλαιὸ καὶ Νέο Ἡμερολόγιο»², ἀλλὰ ἀποτυγχάνει πλήρως ὡς ἡμερολογιολόγος, διότι εἶναι προφανεστάτη ἡ προχειρότης τῶν σκέψεών του, ἡ θεολογικὴ του ἀνεπάρκεια, ὡς καὶ ἡ ιστορικο-κανονικὴ ἄγνοια τοῦ θέματος, ὅλα δὲ αὐτὰ *διαλάμπουν* μέσα σὲ ἓνα πλαίσιο ἀνεπίτρεπτου *ποιμαντικοῦ λαϊκισμού!*...

3. Ἡ ἐπιπολαιότης τοῦ π.Β.Μ. εἶναι τοιαύτη καὶ τοσαύτη, ὥστε ὄχι μόνον ἀποδεσμεύει τὸ Ζήτημα τοῦ Ἡμερολογίου ἀπὸ τὴν Οἰκουμενικὴ Κίνηση, ἀλλὰ καὶ στὴν ἐνότητα: «Ἡ

Ἐνωσι τῶν Ἐκκλησιῶν»³ ἀποδεικνύεται ἀφ' ἑνὸς μὲν τελείως ξένος πρὸς τὴν Πατερικότητα, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὡς τελείως ἀγνοῶν τὶς ἱστορικο-θεολογικὲς προϋποθέσεις καὶ ἐξελίξεις τῆς παν-αιρέσεως τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*.

4. Παρὰ ταῦτα, ὁ **π.Β.Μ.** ὑποστηρίζει ἐπιπολαίως, ὅτι «οἱ ἐν Ἑλλάδι Παλαισημερολογῖτες εἶναι σχισματικοί»⁴, καὶ ἐφ' ὅσον «δὲν πειθάρχησαν στὴν ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας» τὸ 1924, εἶναι «ὡσπερ οἱ ἐθνικοὶ καὶ οἱ τελῶνες»⁵!...

α. Ἀδάπανος ὀρθοδοξολογία

ΘΕΩΡΟΥΜΕ ὡς περιττὸν νὰ μακρυγορήσωμε ἀντιρρητικῶς ἐπὶ τῶν θέσεων τοῦ **π.Β.Μ.**, ἐφ' ὅσον *ὀρθοδοξολογεῖ ἀδαπάνως*, κυριολεκτικὰ *παρα-θεολογεῖ*, μέχρι τοσοῦτου, ὥστε νὰ αὐτο-αναιρῆται καὶ αὐτο-ακυρώνεται!

1. Συγκεκριμένως: περιγράφων ὁ **π.Β.Μ.** τὰ «γνωρίσματα τοῦ Ὁρθοδόξου»⁶, γράφει ὀρθότατα, ὅτι «ὁ ἀληθινὰ ὀρθόδοξος» ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ ἐξῆς: **α. δὲν καινοτομεῖ**, **β. τηρεῖ τὶς παραδόσεις** καὶ **γ. τηρεῖ ἀναλλοίωτη τὴν πίστη**· μάλιστα, προκειμένου νὰ τονίσῃ, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἡ προσθαφαίρεσις οὔτε ἐνὸς **«γιῶτα»**, ἐρωτᾷ:

«Τί εἶναι μιὰ σταγόνα νεροῦ; Ἀσήμαντη ποσότητα. Καὶ ὁμως, ἂν σὲ ἕνα ποτήρι μὲ κρασί προσθέτομε κάθε τόσο καὶ μιὰ σταγόνα νεροῦ, νερώνει τὸ κρασί!»⁷.

2. Προφανῶς, ἐξ αἰτίας τῆς ἐπισημανθείσης θεολογικῆς καὶ ἱστορικῆς ἀνεπάρκειάς του, ὁ **π.Β.Μ.** δὲν ἔχει δυστυχῶς ἀντιληφθῆ εἰσέτι, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως* (1920) ἦσαν τόσο πολλὰ καὶ τόσο μεγάλα οἱ **«σταγόνες»** τῆς συγκρητιστικῆς καινοτομίας, οἱ ὁποῖες προσετέθησαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ προστίθενται μέχρι σήμερα στὸ **«κρασί»** τῆς Ὁρθοδοξίας (ὄχι βεβαίως τῆς γνησίας Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ τῆς *θηρσκειοποιημένης...*), ὥστε αὐτὸ ἔχει ἤδη **«νερώσει»** σχεδὸν πλήρως.

3. Ὑπενθυμίζομε φιλαδέλφως στὸν **π.Β.Μ.** ὅσα ἡ ὄντως **Θεολογία** εἶχε ἐγκαίρως ἐπισημάνει πρὸ αὐτοῦ γιὰ τοὺς κινδύνους ἐκ τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, τὰ ὁποῖα ὁμως, ὡς φαίνεται, δὲν προ-

εκάλεσαν εἰς αὐτὸν ἀνψυχία καὶ προβληματισμό, τοῦλάχιστον ὅσον ὁ δῆθεν «Παλαιομερολογιτισμός»:

«Ἐν τῷ χώρῳ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, [τοῦ κορυφαίου αὐτοῦ θεσμικοῦ ὄργανου τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως], συντελεῖται **Ο, ΤΙ ΚΑΤΗΓΟΡΗΜΑΤΙΚΩΤΑΤΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ**» τῶν Ἁγίων Πατέρων «**ΑΠΟΚΛΕΙΕΤΑΙ ΚΑΙ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΤΑΙ, ΗΤΟΙ Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΚΑΙ ΑΙΡΕΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΩΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΚΑΙ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ ΕΠΙ ΘΕΜΑΤΩΝ ΠΙΣΤΕΩΣ**, ὡς ἡ ἐν συνεργασία σύνταξις θεολογικῶν κειμένων καὶ ἡ ἀπὸ κοινοῦ συμμετοχὴ εἰς λατρευτικὰ συνάξεις καὶ ἡ ἀπὸ κοινοῦ ἐκπροσώπησις τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἐπὶ τῶν μεγάλων προβλημάτων τῆς ἀνθρωπότητος κλπ.»⁸.

«Διὰ τῆς συμμετοχῆς Της εἰς τὸ Π.Σ.Ε. ἡ Ὁρθοδοξία **ΠΑΡΗΤΗΘΗ ΚΑΤ' ΟΥΣΙΑΝ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΑΥΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΥΠΕΡ ΤΟΥ Π.Σ.Ε., ὅπερ**» «**συνιστᾷ ΤΟ ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΟΔΥΝΗΡΟΝ ΠΛΗΓΜΑ** κατὰ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον εἶναι κεκλημένῃ νὰ ἐπιτελέσῃ ἐν μέσῳ τοῦ συγχρόνου κόσμου»⁸.

β. «Πλήττεται ἡ οὐσία τῆς Ὁρθοδοξίας»

ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΦΑΝΕΣ, ὅτι ὁ π.Β.Μ., ἀσχολούμενος μὲ τοὺς δῆθεν σχισματικούς «Παλαιομερολογίτες», δὲν ἀντελήφθη κἄν, ὅτι ὄχι μόνο «ἔχει νερώσει τὸ κρασί», ἀπὸ τὸ ὁποῖο πίνει ἀνύποπτος, ἀλλὰ ὅτι τὸ «ποτήρι μὲ τὸ κρασί» ἔχει ἤδη κυριολεκτικὰ *ἀναποδογυρισθῆ* ὑπὸ τῶν νεομερολογιτῶν *Οἰκουμενιστῶν* καὶ «κρασί» πλέον γνήσιο δὲν ὑπάρχει!

1. Πράγματι, εἶναι πλήρως ἀποκαρδιωτικὸ τὸ φαινόμενο, νὰ μὴ κατανοοῦν οἱ ἀδιάκριτοι *ἀντι-παλαιομερολογίται* καὶ *ἀντι-ζηλωταί*, ὅτι ἡ συμμετοχὴ τῶν Ὁρθοδόξων στὰ ποικίλα *Διομολογιακὰ Ὁργανα* τοῦ θεσμοθετημένου *Οἰκουμενισμοῦ* δὲν ἀποτελεῖ ἀπλῶς μίαν ἰάσιμον προσθαφαίρεισιν ἐνδὸς «γιῶτα», ἡ ὁποία παρὰ

ταῦτα – κατὰ τὸν π.Β.Μ. – ἀπαγορεύεται ρητῶς (!), ἀλλὰ συνιστοῦν

«κατάφωρον παραβίασιν θεοπνεύστων ἱερῶν Κανόνων καὶ θεμελιωδῶν ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχῶν, δι' ἧς ΠΛΗΤΤΕΤΑΙ ΑΥΤΗ ΑΥΤΗ Η ΟΥΣΙΑ ΚΑΙ Η ΕΝ ΓΕΝΕΙ ΛΥΤΡΩΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»⁹.

2. Ἐὰν μέσω τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* «πλήττεται αὐτὴ αὐτὴ ἡ οὐσία καὶ ἡ ἐν γένει λυτρωτικὴ πορεία τῆς Ὁρθοδοξίας»⁹, τὸ ὁποῖο ἀπέχει παρασάγγας ἀπὸ τὴν προσθαφαίρεσι τοῦ ἐνὸς «γιῶτα»⁷, θὰ ἀνέμενε πᾶς τις ὅτι ὁ π.Β.Μ. – ἂν δὲν εἶχε γίνεαι ἤδη «Παλαιοημερολογίτης» – θὰ εἶχε τοῦλάχιστον *χάσει τὸν ὕπνο του*, ἐφ' ὅσον δὲν ἀγνοεῖ ἀσφαλῶς τὴν διαβεβαίωσι τοῦ Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου:

«Καὶ μὴ θαυμάσης, εἰ μία φωνὴ (λέξις) τίκτει αἴρεσιν, ἀκούων τοῦ Κυρίου λέγοντος: “ Ἴῶτα ἐν ἡ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, ἕως ἂν πάντα γένηται”»¹⁰.

3. Προτρέπομε φιλαδέλφως τὸν π. Βασίλειο Μπακογιάννη νὰ *ἀφυπνισθῇ* ἐπὶ τέλους καί, ἀφοῦ παύσῃ τὴν *ἀντι-παλαιοημερολογιτικὴν σκιαμαχίαν*, νὰ συγκρίνῃ ὅσα ἀνωτέρω ἐπισημαίνουσι εὐστόχως οἱ σύγχρονοί μας ἐπιφανεῖς *Ἀντι-οικουμενισταί* πρὸς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα διεπίστωνα στὴν ταραγμὲνῃ ἐποχῇ τοῦ ὁ Μέγας Βασίλειος:

«Καταπεφρόνεται τὰ τῶν Πατέρων Δόγματα· Ἀποστολικαὶ Παραδόσεις ἐξουδένωνται· νεωτεροποιῶν ἀνθρώπων ἐφευρέματα ταῖς Ἐκκλησίαις ἐμπολιτεύεται»· «ἀνατέτραπται μὲν τὰ τῆς εὐσεβείας Δόγματα, συγκέχυνται δὲ Ἐκκλησίας θεσμοί»· «ἡμαῦρῳται Κανόνων ἀκρίβεια»· «ἀμφίβολος ἡ Πίστις, ἄγνοια κατακέχυται τῶν ψυχῶν»· «πᾶν μὲν ὄριον Πατέρων κεκίνηται, πᾶς δὲ θεμέλιος καὶ εἴ τι ὀχύρωμα δογμάτων διασεσάλευται· κλονεῖται δὲ πάντα καὶ κατασειέται σαθρᾷ τῇ βάσει ἐπαιωρούμενα»· «ἀμφίβολα γέγονε τὰ ἀναντίρρητα»¹¹.

■ Κεφάλαιον Β΄.

1. Ἀρχιμ. Βασιλείου Μπακογιάννη, Ὁ Χριστὸς ἦταν Ὁρθόδοξος, ἐκδόσεις «Τέρτιος», Κατερίνη 1996.
2. Ἀρχιμ. Βασιλείου Μπακογιάννη, αὐτόθι, σελ. 77-78.
3. Ἀρχιμ. Βασιλείου Μπακογιάννη, αὐτόθι, σελ. 25-26.
4. Ἀρχιμ. Βασιλείου Μπακογιάννη, αὐτόθι, σελ. 121.
5. Ἀρχιμ. Βασιλείου Μπακογιάννη, αὐτόθι, σελ. 24. Ματθ. ιν΄ 17.
6. Ἀρχιμ. Βασιλείου Μπακογιάννη, αὐτόθι, σελ. 171-173.
7. Ἀρχιμ. Βασιλείου Μπακογιάννη, αὐτόθι, σελ. 172.
8. Κωνσταντίνου Δωρ. Μουρατίδου (Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου), Οἰκουμενικὴ Κίνησις - Ὁ σύγχρονος μέγας πειρασμὸς τῆς Ὁρθοδοξίας, σελ. 71-72 καὶ 28, ἐκδόσεις Β΄, «Ὁρθόδοξος Τύπος», Ἀθῆναι 1973.
9. Κωνσταντίνου Δωρ. Μουρατίδου, αὐτόθι, σελ. 87.
10. Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1080C / *Ἐπιστ. ΜΗ΄, Ἀθανασίῳ τέκνῳ, E.L. I.* Πρβλ. Ματθ. ε΄ 18.
11. Μ. Βασιλείου, PG τ. 32, στλ. 473B (*Ἐπιστολὴ ζ΄, § 2*)· στλ. 480BC (*Ἐπιστολὴ ζΒ΄, § 2*)· στλ. 213A καὶ 197C (*Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Κεφάλ. Α΄ καὶ ΚΗ΄, §§ 77 καὶ 70*).

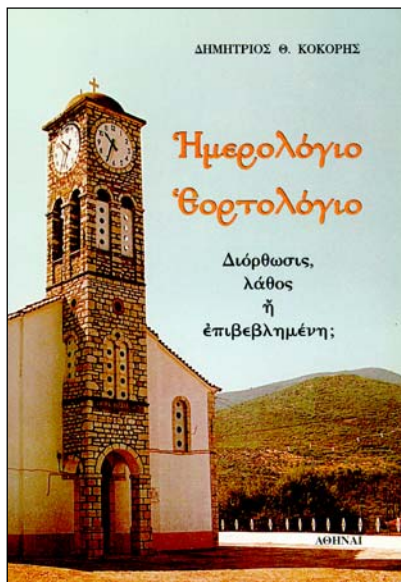

Γ'. Άνιαρὰ Ἡμερολογιολογία

Ο ΔΕ ΔΕΥΤΕΡΟΣ ἀντι-παλαιοημερολογίτης, ὁ κ. Δημήτριος Θ. Κόκορης (ἐφ' ἐξῆς: κ.Δ.Θ.Κ.), στὸ πολυσέλιδο βιβλίο του: «Ἡμερολόγιο – Ἑορτολόγιο: Διόρθωσις, λάθος ἢ ἐπιβεβλημένη;»¹, φαίνεται μὲν ὡς ἐμβριθῆς ἡμερολογιολόγος, πράγματι ὁμῶς ἀποδεικνύεται ὡς ἓνας χαμηλοῦ ἐπιπέδου συμπλητῆς.

1. Ὁ κ. Δ.Θ.Κ. παρα-θεολογῶν, ἐπαναλαμβάνει τὰ ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποῖα ἀνέπτυξαν ἀπὸ τοῦ 1924 οἱ *Καινοτόμοι*, προκειμένου νὰ δικαιολογήσουν τὴν *Ἡμερολογιακὴ Μεταρρύθμισι*, παρασιωπῶντες καὶ ἀποκρύπτοντες ἐπιμελῶς τὴν αἰτιώδη σχέσι *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως* καὶ *Ἡμερολογιακοῦ Ζητήματος*.

2. Στὸ ἄνευ ἱστορικῆς καὶ θεολογικῆς ἀξίας βιβλίο τοῦ κ.Δ.Θ.Κ. ἀφιερώνονται 120 σελίδες σὲ μίαν ὄντως *ἀνιαρὰ ἡμερολογιολογία*, ὅπου συρράπτονται ἄτεχνα κενολογίες 80 περίπου ἐτῶν, χρήσιμες ἴσως σὲ μία *δονκιχωτικὴ σκιαμαχία* (καὶ ἐκστρατεία!...) κατὰ τῶν δυστυχῶν *Ἡμερολογιατρῶν*, ἀλλὰ μὴ δυνάμενες σὲ καμμίαν ἀπολύτως περίπτωσι νὰ παράσχουν ἄλλοθι στοὺς *Οἰκουμενιστὰς* καὶ *Συγκρητιστὰς*, οἱ ὁποῖοι – ἐπαναλαμβάνομε – φέρουν *ἀκεραίαν τὴν εὐθύνην* τῶν *παλαιοημερολογικῶν* ἐκτροπῶν.

α. Ἡ οἰκουμενιστικὴ διάστασις

ΠΑΡΑΘΕΩΡΩΝ ὁ λαϊκιστῆς κ.Δ.Θ.Κ. τὶς ἱστορικο-θεολογικὲς προϋποθέσεις τῆς *Ἡμερολογιακῆς Μεταρρυθμίσεως τοῦ 1924*,

παρουσιάζει αὐτὴν ὡς δῆθεν «**θεραπεία τοῦ νοσοῦντος ἡμερολογίου**»² καὶ μόνον, δηλαδὴ ὡς μίαν *ἀθῶαν ποιμαντικὴν πράξιν*, ἐνῶ εἶναι γνωστὸν τοῖς πᾶσιν, ὅτι οἱ *Μεταρρυθμισταὶ τοῦ 1924* εἶχαν προσδώσει στὸ *Ἡμερολογιακὸ* μίαν σαφεστάτην *οἴκου-μενιστικὴν διάστασιν*, ἥγουν:

1. ἐνεργοῦσαν μὲ τὴν αἴσθησι, ὅτι ἀποτελοῦσαν «**μέλη τῆς παγχριστιανικῆς ἀδελφότητος**»·

2. διεσκέπτοντο μὲ τὴν πεποιθήσι, ὅτι «**ἤλθεν ἡ ὥρα τῆς ἐκ νέου ἀποκαταστάσεως τῆς ἐνότητος τῶν χριστιανῶν τοῦλάχιστον ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ**»·

3. ἐπεδίωκον τὴν «**ἐξυπηρέτησιν τῆς παγχριστιανικῆς ἐνότητος**»·

4. ἀπέβλεπαν στὴν «**προσέγγισι τῶν δύο χριστιανικῶν κόσμων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως ἐν τῷ ἑορτασμῷ τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν**»·

5. θεωροῦσαν τὸ *Νέο Ἡμερολόγιο* ὡς «**ΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ ΛΙΘΟΝ ΔΙΑ ΤΟ ΟΙΚΟΔΟΜΗΜΑ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΠΑΣΩΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ**»³.

β. «Ὁ Μεταξάκης μὲ πῆρε στὸ λαιμό του!»

ΕΠΙΣΗΣ, ὁ συμπλητὴς **κ.Δ.Θ.Κ.** δὲν παρουσιάζει πλήρη τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια, ὅτι μέσῳ τῆς *Καινοτομίας τοῦ 1924*, ὅπως ὁμολογεῖ αὐτὴ αὕτη ἡ καινοτομήσασα Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὄχι μόνον δὲ διερρυθμίσθησαν τὰ τῆς *ἡμερολογιακῆς τάξεως*, ἀλλὰ καὶ *ἀπορρυθμίσθηκε* πλήρως ἡ ἐνότης τῶν Ὁρθοδόξων:

«**ἡ προϋπάρχουσα [ἑορτολογικὴ] ἐνότης καὶ σύμπραξις διεσπάσθη καὶ ἐρράγη συνεπεία κακῶν, ἥτοι ἀμαρτωλῶν ἐνεργειῶν**», ἡ δὲ «**μεταβολὴ ἐγένετο κατ' ἐπὶ ἄρνησιν ἐξῶθεν κυρίως παραγόντων**» καὶ ἐνῶ προϋφίσταντο «**ἀμφιβόλου κύρους συμπεράσματα καὶ ἀποφάσεις**» ἐπὶ τῆς δυνατότητος τῆς μεταβολῆς⁴.

1. Υἱοθετῶν ἀκρίτως ὁ **κ.Δ.Θ.Κ.** τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ καινοτόμου ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, ἀποσιωπᾷ ἢ ἀποκρύπτει ὅσα ὑπαινίσσονται τὰ περὶ «**ἀμαρτωλῶν ἐνεργειῶν**» καὶ τὰ «**κατ' ἐπὶ ἄρνησιν ἐξῶθεν παραγόντων**», γιὰ τὰ ὁποῖα

ὅμως εἶχε ὁμιλήσει μετὰ παρηρσίας ὁ Ὅσιώτατος Γέρων Φιλόθεος Ζερβᾶκος († 1980), συνδέσας εὐθέως καὶ ἀμέσως τὴν *Μεταρρύθμισι τοῦ 1924* μὲ τὸν *Οἰκουμενισμό* καὶ μαρτυρήσας, ὅτι

ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος «ἠκολούθησε τὸν νεωτεριστὴν, καινοτόμον, Μασσῶνον Μεταξάκην», «μὲ τὸν ὁποῖον ἤνοιξαν τὰς θύρας τοῦ λογικοῦ ποιμνίου εἰς τὸν Ἀθηναγόραν, τὸν Χαλκιδόνοσ Μελίτωνα, Ἰάκωβον Ἀμερικῆς, οἱ ὁποῖοι εἰσελθόντες εἰς τὴν λογικὴν ποίμνην, κατεσπάραξαν τὰ λογικὰ πρόβατα καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον» «ὁ Μεταξάκης συμπαρέσυρε [τὸν Παπαδόπουλον] καὶ εἰς ἄλλα ἄτοπα, τὰ ὁποῖα παραλείπω»⁵.

2. Ἐπίσης, ὁ Γέρων Φιλόθεος Ζερβᾶκος περιέγραψε τὴν τραγικὴν πράγματι ἐκείνη στιγμή, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐνώπιόν του ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος

«ἤρχισε μὲ τὰς δύο του χεῖρας νὰ κτυπᾷ τὴν κεφαλὴν του δυνατὰ» «καὶ μετὰ στεναγμῶν καὶ δακρῦν» «νὰ λέγη: “Νὰ μὴ τό ’σωνα, νὰ μὴ τό ’σωνα, νὰ ἐδεχόμεν τὸ νέον ἡμερολόγιον! Αὐτός, αὐτός ὁ διεστραμμένος ὁ Μεταξάκης μὲ πῆρε στὸ λαιμό του!”»⁵.

γ. Πατερικὴ Θεραπευτικὴ

ΣΤΙΣ ΥΠΟΛΟΙΠΕΣ τριάντα σελίδες τοῦ ἐντελῶς ἀναξιόπιστου βιβλίου του⁶, ὁ **κ.Δ.Θ.Κ.** παρουσιάζει τὴν *παθολογία* τῆς πολυδιασπασμένης ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος τοῦ *Πατρίου Ἡμερολογίου*, ἀλλ’ ἡ *διάγνωσις* του δὲν ἐμπεριέχει τὶς ὑγιεῖς ἀρχὲς τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ πατερικῆς *θεραπευτικῆς* γιὰ τοὺς ἐξῆς κυρίως λόγους:

1. ἀποκρύπτει ἐπιμελῶς τὸ *παθολόγο αἴτιο* (αἵρεσις *Οἰκουμενισμοῦ*), τὸ ὁποῖο προεκάλεσε τὴν σοβαρὰ *ἀσθένεια* (νοσηρὸς *Παλαιοημερολογιτισμός*).

2. παραγνωρίζει ἐπιμελῶς τὰ ὑπάρχοντα *ἀντισώματα* (ὑγιεῖς *Ἀντι-οικουμενισμός*), τὰ ὁποῖα ἀναστέλλουν τὴν ἐκατέρωθεν

*ἐκκλησιολογικὴ ἀποσάθρῳσι (Συγκρητισμὸς – Ἡμερολογιο-
λατρία).*

3. παρασιωπᾶ ἐπιμελῶς τὸ ἀξίωμα: «ὁ τρώσας καὶ ἰάσεται».

4. Βάσει τοῦ *θεραπευτικοῦ* ἀξιώματος αὐτοῦ καὶ ἐν σχέσει μὲ τὰ προηγούμενα, ἡ ἐκκλησιολογικὴ ἐκτροπὴ τοῦ *Νεοημερολογι-
τισμοῦ*, ἡ προκαλέσασα τὶς βαρύτερες ἐκτροπὲς ἐντὸς τοῦ «Παλαιοημερολογιτισμοῦ», ἃς ἀναλάβη, ὅσο εἶναι ἀκόμην καιρὸς, τὶς εὐθύνες τῆς καὶ ἃς ἀποκαταστήσῃ, χάριτι Θεοῦ, τὴν μεγάλην ζημίαν, ἐν ταπεινώσει καὶ μετανοίᾳ, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Πατερικῆς Ὁρθοδοξίας, μὲ τὶς ἐξῆς τρεῖς συγκεκριμένους δραστηκῆς καὶ σωτήριες *θεραπευτικῆς* ἐνέργειες:

• **νὰ διακηρύξῃ** τὴν *ἀποκλειστικότητα* (exclusiveness) τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογίας καὶ σωτηριολογίας·

• **νὰ ἀποκηρύξῃ** τὴν συγκρητιστικὴν *Οἰκουμενικὴν Κίνησιν*, ὡς καὶ τὴν *περιεκτικότητα* (comprehensiveness) τῆς οἰκουμενιστικῆς ἐκκλησιολογίας, ταυτοχρόνως δὲ νὰ ἀποχωρήσῃ ἀπὸ ὅλα τὰ θεσμικά τῆς Ὁργάνου·

• **νὰ ἀποκαταστήσῃ** τὴν ἑορτολογικὴν ἐνότητα τῶν Ὁρθοδόξων, μέσῳ τῆς ἐπανόδου στὸ «ἀπ' αἰώνων κρατοῦν ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον», ἐφ' ὅσον τοῦτο ἐθεωρεῖτο πάντοτε «ὡς μόνον ἀρμόζον τῇ Ἐκκλησίᾳ», «διὰ τὸ εἶναι πατροπαράδοτον καὶ ἐκκλησιαστικῶς ἀνέκαθεν κεκυρωμένον»

(*Ἐγκύκλιος τοῦ 1902 τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως*).

■ Κεφάλαιον Γ'.

1. Δημητρίου Θ. Κόκορη, Ἡμερολόγιο – Ἑορτολόγιο: Διόρθωσις, λάθος ἢ ἐπιβεβλημένη; Ἀθῆναι 1998.

2. Δημητρίου Θ. Κόκορη, αὐτόθι, σελ. 120.

3. Διονυσίου Μ. Μπατιστάτου (ἐπιμελ.), Πρακτικὰ καὶ Ἀποφάσεις τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πανορθόδοξου Συνεδρίου (10.5.-8.6.1923), σελ. 72, 14, 6, 57 καὶ 189, Ἀθῆναι 1982.

4. Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Τὸ Ἡμερολογιακὸν Ζήτημα – Εἰσήγησις πρὸς τὴν Πανορθόδοξον Μεγάλην Σύνοδον, σελ. 5 καὶ 7-8, Ἀθῆναι 1971.

5. Ἀρχιμανδρίτου Φιλοθέου Ζερβάκου, «*Ἐνδιαφέρουσα ἐπιστολὴ διὰ τὸ ἡμερολογιακὸν*» (πρὸς τὸν Γέροντα Θεόκλητον Διονυσιάτην – 16.8.1979), περιοδ. «Ὁ Ὅσιος Φιλόθεος τῆς Πάρου» Θεσσαλονίκης, Ἰανουάριος-Ἀπρίλιος 2001, σελ. 56 καὶ 57.

■ «**Νὰ μὴ τὸ ὄσωνα!...**» (ἔκφρασις ἐντόνου μετανοίας): «**Νὰ μὴ τὸ πετύχαινα!... Νὰ μὴ τὸ ὕθανα!...**». **Σώνω** ρ. ἀμετβ.

6. Δημητρίου Θ. Κόκορη, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 121-150.